

В ЖИТТЄВОМУ КРУГОВОРОТІ

Доводилось багато бачить,
Але нічого від сім'ї,
Що важливіше й більше значить,
Нема у пам'яті моїй.

Маленькі діти вимагають
Уваги і забот від нас,
Та хто ростив, ті добре знають –
Це був благословенний час.

Ось діти підростати стали,
Проблем додавши многократ,
Колись лиш спати не давали,
Тепер горошать, наче град.

Питання сиплють, забаганки,
Росте на це в них апетит,
І сушим голову від зранку,
Чим темп такий задовольнить.

Признатись, разом з цим радієм,
Так, що і груди розпира,
Вселяються у них надії,
Що дасть плоди і ця пора.

Старіть помалу починаєм,

Та діти зовсім підросли,
І ми заботи нові маєм,
Бо молодими й ми були.

Не зглянулись, як на порозі
На зиму осінь поверта,
В душі тепліє й до морозів –
Онуків зграйка підроста.

Ми бачим в них себе малими,
Такими ж їх батьки були,
Своє життя проходим з ними,
Стаємо знову, як колись.

І так круговорот постійно
Мінняє кадри у житті,
То він вперед іде повільно,
То верне в роки молоді.

Дата написання вірша: 2020-11-27